

DRUHÁ ČASŤ PIATEJ VLNY

NEKONEČNÉ MORE

RICK YANCEY

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

RICK YANCEY

**NEKONEČNÉ
MORE**

TATRAN

Z anglického originálu Rick Yancey: THE INFINITE SEA, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve G. P. Putnam's Sons, an imprint Penguin Group (USA),
New York 2014,

preložila Mária Kočanová.

Verše Williama Shakespeara prebásnil Jozef Kot.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2015 ako 5052. publikácia
a 127. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Katka Jusková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technická redaktorka Katarína Junášová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © 2014 by Rick Yancey

Translation © Mária Kočanová 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2015

ISBN 978-80-222-0755-3

*Venujem Sandy,
strážkyni nekonečna*

Tak ako more bez hraníc som štedrá
a v láske bezodná.
Čím viac ti dávam,
tým viac dostávam: niet konca v tom.

William Shakespeare

PŠENICA

ŽATVA NEBUDE.

Jarné dažde prebudili nečinných oráčov. Z vlhkej pôdy vyklíčili jasnozelené výhonky a vystierali sa ako spáči po dlhom odpočinku. Keď jar prepustila miesto letu, výhonky stmavli, zhnedli a napokon zozlatli. Dni sa predlžovali a otepľovali. Husté čierne kopovité oblaky priniesli dážď a hnedé steblá sa ligotali v nepretržitom súmraku pod klenbou. Pšenica rástla a dozrievajúce klasy sa skláňali pred prérijným vetrom vo zvlnenom závoji, nekonečnom sčerenom mori, čo sa ťahalo až k obzoru.

Nastala žatva, no neprišiel roľník, aby odtrhol klas zo stebľa, pomrvil ho v mozoľnatých dlaniach a odfúkol plevy zo zrn. Neprišiel roľník, aby požul zrná a cítil puknutie jemnej šupky medzi zubami. Roľník zomrel na nákazu a tí, ktorí ostali z jeho rodiny, ušli do najbližšieho mesta, kde aj oni podľahli chorobe a rozšírili počty mŕtvych v Tretej vlne na miliardy. Starý dom, čo postavil ešte roľníkov starý otec, sa premenil na opustený ostrov obkolesený nekonečným hnedým morom. Dni sa skrátili, noci ochladli a pšenica pukala v suchom vetre.

Pšenica prežila ľadovec aj blesky letných búrok, ale nič ju nemohlo ochrániť pred zimou. Kým v starom dome našli prístrešie utečenci, pšenica bola zničená, spálená mocnou päšťou silného mrazu.

Päť mužov a dve ženy, ktorí sa pred začiatkom posledného ročného obdobia vôbec nepoznali, teraz spájal nevyslovený sľub, že najbezvýznamnejší z nich je významnejší než všetci dokopy.

Muži sa striedali na stráži na verande. Cez deň bola bezoblačná obloha vyleštená do priezračnej modrej farby a slnko skláňajúce sa k obzoru posypalo ponurú hnedú pšenicu lesklým zlatým prachom. Noci neprišli pozvoľna, no akoby zlostne udreli na zem, a hviezdny jas premenil zlatohnedú farbu pšenice na jagavé striebro.

Mechanizovaný svet vymrel. Zemetrasenia a príválové vlny vyhľadili pobrežia. Nákaza pripravila o život miliardy obyvateľov.

A muži na verande pozorovali pšenicu a uvažovali, čo bude nasledovať.

Raz, čosi po poludní, muž na stráži zbadal, ako sa mŕtve more obilia rozostupuje, a vedel, že ktosi prichádza, kráčajúc cez pšenicu k starej roľníckej usadlosti. Zavolať na ostatných v dome, jedna zo žien vyšla a zastala vedľa neho na verande a spolu sledovali, ako vysoké stebľá miznú v hneedom mori, ani čo by ich vsakovala sama zem. Nech to bol ktokoľvek – alebo čokoľvek – nebolo ho vidieť nad hladinou pšenice. Muž zišiel z verandy. Namieril pušku do pšenice. Čakal na dvore a žena na verande, ostatní čakali v dome s tvármi pritísnutými na oknách a nik neprehovoril. Čakali, kým sa rozhrnie záclona pšenice.

Keď sa to stalo, vyšlo spomedzi nej dieťa a meravé čakanie sa skončilo. Žena zbehla z verandy a sklonila hlaveň mužovej pušky. *Je to iba dieťa. Vari by si nezastrelil dieťa?* A mužovi sa skrivila tvár od nerozhodnosti a zradila ho zlosť nad všetkým, čo kedy pokladal za samozrejmé. *Ako to môžeme vedieť?* dožadoval sa mlčky ženinej odpovede. *Ako si môžeme byť čímkoľvek istí?* Malý chlapec sa vytackal zo pšenice a spadol. Žena sa k nemu rozbehla, zdvihla ho na ruky, pritísila mu ufúľanú tvár na prsia a muž s puškou predstúpil pred ňu. *Je premrznutý. Musíme ho odniesť dnu.* A muž pocítil v hrudi obrovský tlak. Bol pridlávený medzi minulým a terajším svetom, medzi tým, kým bol kedysi a kým sa stal, a cenou za všetky nevyslovené sľuby, čo mu ťažili srdce. *Je to iba dieťa. Vari by si nezastrelil dieťa?* Žena prešla popri ňom, vyšla po schodoch na verandu, potom vošla do domu a muž zvesil hlavu na prsia, akoby sa modlil, potom ju prosebné zdvihol. Počkal niekoľko minút, sledoval, či z obilia nevyjdú ďalší ľudia, lebo sa mu zdalo neuveriteľné, že by dieťa, takmer batola, prežilo tak dlho samo a bezbranné, celkom bez ochrany. Je niečo také vôbec možné?

Keď vkročil do obytného priestoru starého roľníckeho domu, uvidel ženu s dieťaťom na kolenách. Zakrútila ho do prikrývky a pri-niesla mu vodu. Drobné prsty červené od zimy objímali pohár, a potom sa ostatní v miestnosti zhromaždili okolo nich a nik neprehovoril, no všetci ohromení hľadeli na dieťa. *Je niečo také vôbec možné?* Dieťa zamrňalo. Prebehlo pohľadom z jednej tváre na druhú, hľadajúc niekoho známeho, no všetci mu pripadali cudzí, tak ako si všet-

ci navzájom boli cudzí, predtým ako sa skončil svet. Zamraučalo, že je mu zima a bolí ho hrdlo. Vraj má v hrdle bobo.

Žena, ktorá držala chlapca na kolenách, ho vyzvala, aby otvoril ústa. Videla, že má zapálené podnebie, ale nevšimla si drôtik tenký ako vlas, zaseknutý na začiatku hrdla. Nevidela drôtik ani drobnú tobolku, pripojenú k drôťiku. Keď sa sklonila k dieťaťu a nazrela mu do hrdla, nemohla vedieť, že zariadenie, čo tam má umiestnené, je nastavené na množstvo oxidu uhličitého v jej dychu.

Náš dych je spúšťač.

Naše dieťa je zbraň.

Výbuch okamžite rozprášil starú roľnícku usadlosť.

Pšenica vydržala o čosi dlhšie. Zo starého domu, okolitých budov a sýpky, kde predchádzajúce roky uskladňovali bohatú úrodu, neostalo nič. No suché ohybné steblá spálené ohňom sa premenili na popol a na súmraku silný severný vietor, čo sa prehnal po préríi, zdvihol popol k oblohe a odniesol ho o stovky kilometrov ďalej, kde sa ľahostajne usadil na vyprahnutej zemi v podobe sivého a čierneho snehu.

— PRVÁ KNIHA —

I.

PATÁLIE S POTKANMI

SVET sú hodiny odtikávajúce čas do konca.

Počujem ich v ľadových prstoch vetra, čo škriabe na okno. Cítim ich v zatuchnutom koberci a plesnivejúcich tapetách na stenách starého hotela. A cítim ich v Šáločkinej hrudi počas spánku. Buchot jej srdca, rytmus jej dychu, teplého v mrazivom vzduchu, hodiny odtikávajúce koniec.

Na druhej strane miestnosti Cassie Sullivanová drží stráž pri okne. Cez uzulinké škáry v závese za ňou preniká do miestnosti mesačný svit a osvetľuje obláčiky zamrznutého dychu, čo sa jej kúdlí z úst. Jej braček spí v posteli bližšie k nej, nenápadná vypuklina pod kopou prikrývok. Hlava jej lieta od okna k posteli a znovu nazad ako kyvadlo na hodinách. Pohyby jej hlavy, rytmus jej dychu, podobne ako Nuggetov, Šáločkin aj môj, odmeriava čoraz kratší čas na hodinách.

Vstanem z postele. Šáločka zamrncí zo spánku a zahrabe sa ešte hlbšie do prikrývok. Premkne ma chlad, pritlačí sa mi na hrud', hoci som dobre oblečená, okrem topánok a bundy s kapucňou, čo schmatnem z konca postele. Sullivanová sleduje, ako si obúvam čižmy, aj ako mierim k skrini po batoh a pušku. Pristúpim k oknu, zastanem vedľa nej. Pred odchodom by som mala niečo povedať. Možno sa nikdy viac neuvidíme.

„Tak teda ideš,“ povie. Svetlá pokožka jej žiari v mliečnom svetle. Pehy akoby mala rozfrkané nad nosom a na lícach.

Napravím si pušku na pleci. „Idem.“

„Vieš, chápem prečo je Kapor Kapor. Má uši ako žiabre. A Sam je Nugget, lebo je malý. Aj Šáločka. Zombieho som celkom nepochopila – a Ben mi to nechce povedať – a domýšľam si, že Piškótovo meno súvisí s jeho tučnosťou. Prečo však Macherka?“

Tuším, kam smeruje. Okrem Zombieho a svojho brata nikomu inému nedôveruje. Meno Macherka iba umocňuje jej paranoju. „Som človek.“

„Hej.“ Zahľadí sa cez škáru v závese na parkovisko o poschodie nižšie, ligotavé od ľadu. „To mi už niekto povedal. A ja sprostá som mu verila.“

„Za daných okolností to nebola sprostosť.“

„Nepretvaruj sa, Macherka,“ oborí sa na mňa. „Viem, že mi neveríš to o Evanovi.“

„Tebe verím. Iba jeho príbeh nedáva zmysel.“

Vykročím k dverám, skôr ako sa na mňa stihne vrhnúť. V prípade Evana Walkera sa s Cassie Sullivanovou neradno zahrávať. Nezazlievam jej to. Evan je konárik vyrastajúci z útesu, ktorého sa drží, a fakt, že Evan nie je nablízku, ju núti držať sa ešte tuhšie.

Šáločka ani nemukne, ale cítim na sebe jej pohľad; viem, že je hore. Vrátim sa k posteli.

„Vezmi ma so sebou,“ zašepká.

Pokrútim hlavou. Prebrali sme to najmenej tisíc ráz. „Nebudem preč dlho. Iba niekoľko dní.“

„Sľubuješ?“

V nijakom prípade, Šáločka. Sľuby sú jediná mena, čo nám ostala. Musíme ich míňať rozumne. Horná pera sa jej zatrasie, oči sa jej zahmlia. „Hej,“ prihovorím sa jej milo. „Už sme sa o tom predsa bavili, však, vojačka?“ Premôžem nutkanie dotknúť sa jej. „Aká je prvá zásada?“

„Nijaké chmúrne myšlienky,“ odvetí poslušne.

„Lebo chmúrne myšlienky nás čo?“

„Oslabujú.“

„A čo sa stane, ak zoslabneme?“

„Zomrieme.“

„A želáme si zomrieť?“

Pokrúti hlavou. „Ešte nie.“

Položím jej ruku na tvár. Chladné líca, teplé slzy. *Ešte nie*. Ak vezmeme do úvahy čas, čo ostáva na hodinách ľudstva, toto dievčatko zrejme dosiahlo stredný vek. Sullivanová a ja sme stareny. A Zombie? Vetchý starec.

Čaká na mňa vo vstupnej hale, na jasnožltej mikine s kapucňou má oblečenú lyžiarsku vetrovku; oboje ukoristil zo zásob v hoteli: Zombie unikol z tábora Raj iba v tenkom nemocničnom úbore. Červená

tvár pod neudržiavanou bradou prezrádza, že má horúčku. Strelná rana, čo som mu uštedrila, sa mu pri úteku z tábora Raj otvorila, ošetril mu ju sotva dvanásťročný lapiduch a určite sa zapálila. Opiera sa o recepcný pult, pritíska si dlaň na bok a snaží sa predstierať, že sa nič nedeje.

„Už som sa bál, že si si to rozmyslela,“ povie Zombie a tmavé oči sa mu zaligocú, akoby si ma doberal, hoci to bude skôr od horúčky.

Pokrútim hlavou. „Šáločka.“

„Prejde ju to.“ Na ubezpečenie vypustí z kletky svoj zabijacky úsmev. Zombie nevie celkom oceniť neoceniteľnosť sľubov, lebo by nimi len tak nemrhal.

„Šáločka ma netrápi. Ale ty vyzeráš nahovno, Zombie.“

„Iba pre to počasie. Nerobí mi dobre na pleť.“ Za bodkou vytasí druhý úsmev. Predkloní sa a snaží sa vymámiť ho aj odo mňa. „Jedného dňa, vojačka Macherka, sa usmeješ na mojom vtipe a svet sa rozpadne vo dvojce.“

„Nemienim zobrať na seba takú zodpovednosť.“

Zasmeje sa a mne sa zdá, že z hĺbky hrude mu vychádza chrapot. „Tu máš.“ Podá mi ďalšiu brožúrku o jaskyniach.

„Jednu už mám,“ poviem mu.

„Vezmi si aj túto, pre prípad, že by si ju stratila.“

„Nestratím, Zombie.“

„Pôjde s tebou Piškót,“ povie.

„Nie, nepôjde.“

„Tu rozkazujem ja. Tak pôjde s tebou.“

„Ty ho tu potrebuješ väčšmi ako ja tam vonku.“

Prikývne. Vedel, že budem proti, ale neodolal ešte jednému pokusu. „Možno by sme mali všetko zrušiť,“ povie. „Veď nám tu nie je najhoršie. Asi tisíc ploštíc, pár stoviek potkanov a niekoľko mŕtvych tiel, ale fantastický výhľad...“ Ešte stále žartuje, ešte stále sa ma snaží donútiť, aby som sa usmiala. Zadíva sa na brožúrku vo svojej ruke. *Celoročná teplota dvadsaťtri stupňov!*

„Až kým nás nezaveje sneh a opäť neklesne teplota. Situácia je neudržateľná, Zombie. Už sme tu aj tak pridlho.“

Nechápem. Rozobrali sme to dopodrobna, ale on sa rozhodol kopať do mŕtvol. Niekedy Zombiemu naozaj nerozumiem.

„Musíme sa o to pokúsiť, a vieš, že nemôžeme ísť naslepo,“ pokračujem. „V tých jaskyniach sa pravdepodobne skrývajú zachránení ľudia a zrejme sa nebudú ponáhľať prichystať mi červený koberec na privítanie, najmä ak mali česť s niektorým zo Sullivanovej Tlmičov.“

„Alebo vojakov, ako sme my,“ dodá.

„Pôjdem to teda preskúmať a o pár dní som späť.“

„Pokladám to za sľub.“

Nebolo čo dodať. Ostalo nevypovedaných milión vecí. Možno sa vidíme naposledy, a zrejme to zišlo na um aj jemu, lebo povie: „Ďakujem, že si mi zachránila život.“

„Strelila som ti do boku a možno zomrieš na následky.“

Krúti hlavou. Oči sa mu lesknú od horúčky. Pery má popolavé. Prečo mu museli dať meno Zombie? Je to ako zlé znamenie. Keď som ho uvidela prvý raz, robil zhyby na pästiach na výcvikovom priestranstve, tvár mal zvrátenú od zlosti a od bolesti, na asfalte pod jeho pästami sa vytvárala krvavá kaluž. *Kto je ten chalan?* opýtala som sa. *Volá sa Zombie.* Bojoval s nákazou a vyhral, povedali mi, a ja som im neverila. Nad nákazou nik nevyhráva. Nákaža je rozsudok smrti. Výcvikový dôstojník Reznik sa skláňal nad ním, vrieskal z plných pľúc a Zombie vo vrecovitej modrej kombinéze robil zhyby na hranici svojich síl, za ktorou je ďalší zhyb nezvládnuteľný. Neviem, prečo ma prekvapilo, keď mi prikázal, aby som naňho vystrelila, lebo chcel dodržať nedodržiateľný sľub Nuggetovi. Ak sa dívate do očí smrti a smrť žmurkne prvá, nič sa vám nezdá nemožné.

Ani čítanie myšlienok. „Viem, na čo myslíš,“ povie.

„Nie. Nevieš.“

„Uvažuješ, či ma máš na rozlúčku pobožkať.“

„Prečo to robíš?“ opýtam sa. „Prečo ma balíš?“

Mykne plecom. Uškrnie sa rovnako krivo, ako sa opiera o pult.

„Je to normálne. Nechýba ti normálny život?“ opýta sa. Prepichuje ma pohľadom až na dno duše, vždy po niečom pátra. Nikdy som si nie istá po čom. „Veď vieš, rýchle občerstvenie, sobotňajšie kino, zmrzlina v kornútku a kontrolovanie komentárov na twitteri.“

Pokrútim hlavou. „Nebola som na twitteri.“

„Tak na facebooku?“

Začína ma švať. Niekedy je ťažké predstaviť si, ako to Zombie mo-

hol dotiahnuť až sem. Túžba po stratenom svete je rovnaká ako túžba po veciach, ktoré nikdy nemôžete mať. Obe tie cesty sa končia v slepej uličke zúfalstva. „To nie je dôležité,“ poviem. „Už na tom nezáleží.“

Zombiemu vyrazí smiech z hĺbky útrob. Zabuble na povrchu ako prehriaty vzduch z horúceho prameňa a mňa celkom prejde zlosť. Viem, že svoj šarm iba predstiera, ale nevedno ako si uvedomuje, že to, čo robí, nijako neotupí účinok. Aj preto ma Zombie trochu vyvádza z miery.

„Zvláštne,“ poviem. „Nechápem, prečo sme boli presvedčení, že je to dôležité. Vieš, čo je naozaj dôležité?“ Čaká na odpoveď. Mám pocit, že zamýšľa obrátiť všetko na vtip, preto neodpovedám. „Posledné zvonenie na vyučovanie.“

Teraz ma zahnal do kúta. Viem, že sa so mnou snaží manipulovať, ale som bezmocná a netuším, ako tomu zabrániť. „Posledné zvonenie na vyučovanie?“

„Najbežnejší zvuk na svete. A keď sa všetko toto skončí, opäť zaznie posledné zvonenie na vyučovanie.“ Zachádza prídaleko. Možno sa obáva, že to nepochopím. „Uvažuj o tom! Keď opäť zaznie posledné zvonenie na vyučovanie, všetko bude ako predtým. Deti sa rozbehnú do tried, budú znudene sedieť v laviciach, čakať na koniec vyučovania a rozmýšľať, čo budú robiť v ten večer, v ten víkend, nasledujúcich päťdesiat rokov. Budú sa učiť, ako sme sa učili my, o prírodných katastrofách, chorobách a svetových vojnách. Chápeš: Po príchode mimozemšťanov zahynulo sedem miliárd obyvateľov, a potom sa ozve zvonec a všetci pôjdu na obed a budú frflať na mľazgavé zemiakové krokety. Napríklad: Fiha, sedem miliárd obyvateľov, to je parádne číslo. Smutné. Budeš jesť tie krokety? To je normálne. To je dôležité.“

Takže to nebol vtip. „Mľazgavé zemiakové krokety?“

„No dobre. Nič z toho nedáva zmysel. Som debil.“

Usmeje sa. Neprírodné biele zuby má obkolesené ufúľanou bradou, a odrazu, lebo to navrhol, uvažujem, že ho pobozkám a zistím, či ma chĺpky nad jeho hornou perou budú štekliť.

Potlačím myšlienku na bozk. Sľubmi treba šetriť a bozk je v istom zmysle tiež sľub.

NESTLMENÝ LIGOT HVIEZD prepaľuje čierňavu a zalieva autostrádu perleťovou belobou. Suchá tráva svieti, holé stromy sa trblie-tajú. Svet zaplavilo zimné ticho, počuť len vietor svištiaci po puste krajine.

Čupím pri odstavenom tereniaku a naposledy sa obzriem na hotel. Ťažko opísateľný biely jednoposchodový obdĺžnik v zhluku iných ťažko opísateľných bielych obdĺžnikov. Stojí sotva šesť kilometrov od obrovskej diery, kde sa donedávna nachádzal tábor Raj, a dali sme mu názov Walkerov hotel na počesť tvorcu spomínanej obrovskej diery. Sullivanová nám tvrdila, že s Evanom si tu vopred dohodli stretnutie. Podľa mňa bol hotel príliš blízko miesta činu, bolo ťažké brániť ho, a navyše je Evan Walker aj tak mŕtvy. Na stretnutie treba dvoch, pripomenula som Zombiemu. Prehlasovali ma. Ak je Walker naozaj jeden z nich, možno sa mu nejako podarilo zachrániť.

„Ako?“ opýtala som sa.

„Mali tam únikové kapsuly,“ odpovedala Sullivanová.

„No a?“

Zvraštila obočie. Zhlboka sa nadýchla. „No a... v jednej z nich sa mu možno podarilo uniknúť.“

Zadávala som sa na ňu. Aj ona sa zadávala na mňa. Nepovedali sme ani slovo. Potom sa ozval Zombie: „Aj tak sa musíme niekde schovať, Macherka.“ Vtedy ešte nevedel o brožúre s jaskyňami. „A mali by sme mu poskytnúť príležitosť zbaviť nás pochybností.“

„Poskytnúť mu príležitosť zbaviť nás pochybností?“ zopakovala som nechápavo.

„Že je naozaj ten, za koho sa vydáva.“ Zombie sa obrátil k Sullivanovej, ktorá na mňa ešte stále zazerala. „A že dodrží sľub.“

„Sľúbil, že ma nájde,“ vysvetlila Sullivanová.

„Videla som nákladné lietadlo,“ namietla som. „Ale nevidela som nijaké kapsuly.“

Sullivanovej očervenela pokožka pod pehami. „To, že si ich nevidela...“

Obrátila som sa k Zombiemu. „Nedáva to zmysel. Bytosť, ktorá je o tisícky rokov vyvinutejšia ako my, sa obráti proti vlastným. Prečo?“

„Túto časť príbehu mi dosiaľ nik nevysvetlil,“ odvetil s úškrnom Zombie.

„Celý jeho príbeh je čudný,“ povedala som. „Čisté vedomie obývajúce ľudské telo... Ak nepotrebujú telá, nepotrebujú ani planétu.“

„Možno potrebujú našu planétu na čosi iné,“ Zombie sa snažil, ako vedel.

„Napríklad? Na chov dobytky? Na dovolenku?“ Trápilo ma čosi iné, nástojčivý tichý hlas, čo mi našepkával: *Niečo tu nesedí*. No nevedela som to *niečo* presnejšie špecifikovať. Zakaždým keď som sa za tým rozbehla, uniklo mi to.

„Nemali sme kedy prebrať všetky podrobnosti,“ zahriakla ma Sullivanová. „Sústredovala som sa na záchranu bráčeka pred smrťou v tábore.“

Nechala som to tak. Vyzerala, akoby sa jej každým okamihom mala rozletieť hlava.

Presne tú istú hlavu zbadám pri poslednom pohľade späť. Črtá sa v okne na poschodí hotela, a to je zlé, naozaj zlé: Je ľahký cieľ pre ostreľovača. Nasledujúci Tlmič, na ktorého Sullivanová natrafí, nemusí byť zaľúbený ako ten prvý.

Kvoknem si v úzkom páse stromov, čo lemujú cestu. Pod čižmami mi chrupčia zmrznuté pozostatky jesene. Listy skrútené ako zovreté päste, odpadky a ľudské kosti, čo tu roztrúsili požierači zdochlín. Studený vietor priveje jemný zápach dymu. Svet bude horieť sto rokov. Oheň pohltí veci, čo sme vyrobili z dreva, plastu, gumy a textilu, potom voda, vietor a čas rozžujú kameň a oceľ na prach. Aké neskutočné, že sme si predstavovali mestá spustošené bombami a mimozemšťanov so smrťácami ľúčmi, keď na to postačí matka Príroda a čas!

A ľudské telá, ako tvrdí Sullivanová, napriek faktu, tiež podľa Sullivanovej, že ľudské telá nepotrebujú.

Virtuálna existencia si nevyžaduje hmotnú planétu.

Keď som to povedala prvý raz, Sullivanová ma nepočúvala a Zombie sa tváril, akoby mu to bolo jedno. Ktovieprečo vyhlásil, že v ko-

nečnom dôsledku si želajú, aby sme boli všetci mŕtvi. Všetko ostatné je iba pridružený hluk.

Možno. Ja si to však nemyslím.

Pre tie potkany.

Zabudla som povedať Zombiemu o potkanoch.

3

DO ÚSVITU som prišla na južný okraj Urbany. Som v polovici cesty, presne podľa plánu.

Oblaky sa privalili od severu; slnko stúpa pod nebeskou klenbou a sfarbuje ju do jagavej gaštanovej. Zaleziem medzi stromy až do súmraku, potom sa pustím po otvorenom priestranstve na západ od mesta a budem sa modliť, aby oblaky ešte nejaký čas vydržali visieť nad krajinou, aspoň kým sa znovu pustím popri autostráde na druhej strane. Obchádzka Urbany mi pridáva niekoľko kilometrov navyše, ale jediné, čo je ešte riskantnejšie ako prechádzanie cez mesto vo dne, je pokúsiť sa o to v noci.

A v každom prípade musím rátať s rizikom.

Zo zamrznutej zeme stúpa hmla. Je veľká zima. Štípe ma na lícach a pri každom nadýchnutí ma zabolí v hrudi. Cítim pravekú túžbu po ohni, čo mám zakódovanú hlboko v génoch. Skrotenie ohňa bol náš prvý obrovský krok. Oheň nás ochraňoval, poskytoval nám teplo, zmenil nám myslenie, lebo sme prešli z plodovej a bobuľovej stravy na mäso bohaté na proteíny. Teraz je oheň ďalšou zbraňou v arzenáli nášho nepriateľa. Keď nastane krutá zima, uviazneme medzi dvoma neprijateľnými rizikami: zamrznúť na smrť alebo upozorniť nepriateľa, kde sa nachádzame.

Sadnem si, opriem sa chrbtom o strom a vytiahnem brožúrku. *Najmalebnejšie jaskyne v Ohii!* Zombie mal pravdu. Bez prístrešia neprežijeme do jari a jaskyne sú pre nás najlepšie – a azda aj jediné – riešenie. Možno ich už obsadil a zničil nepriateľ. Možno sa v nich usadili